

Ja ja, tak nu den kære Gud for alt, mit Barn! . . . Men der kommer nok Angelica og vil have fat i jer.“

Han satte hende ned paa Jorden, og bægge Børnene løb hen til Tjenestepigen, der var kommen frem i Havedøren for at kalde dem ind til Øllebrøden.

Emanuel tog Plads paa Bænken ved Siden af Søsteren og genoptog efter nogle Øjeblikkes tankefuld Tavshed sin afbrudte Fortælling:

„Jeg talte om den Bog, Betty. Tænk dig, det var en af Mo'ers gamle Bøger! . . . Jeg begriber ikke, hvordan den er kommen med herud; for jeg har aldrig set den før, og jeg kender den ikke. Er det ikke mærkeligt! . . . Det er jo næsten, som om jeg skulde læse den Bog, ikke sandt?“

„Men kan den ikke ganske simpelt have forputtet sig mellem de andre Bøger, du tog med derhjemme fra. Der var vistnok flere af Moders imellem.“

„Ja, det er jo muligt — naturligvis. Men du kan tænke dig, hvor underlig bevæget jeg blev ved saadan ganske uventet at se Mo'ers Haandskrift og Navnetræk paa det første Blad. Inde i Bogen laa der et Mærke . . . rimeligvis paa det Sted, hvor hun sidst havde læst i den. Og der gav da ogsaa jeg mig til at læse. For det er saa underligt med Mo'er. Det er nu hædet mig saa ofte i mit Liv, naar jeg syntes, at alt blev mørkt og uvejsomt omkring mig, eller naar jeg saadan rigtig trængte til en Bekræftelse paa min Tro og mit Haab, . . . saa har Mo'er paa en eller anden Maade givet mig et Vink, rakt mig en hjælpende, trøstende eller vejledende Haand fra den anden Side af Graven. Nu inat, da jeg laa vaagen og ikke kunde falde isøvn — —“

„Kunde du nu igen ikke sove, Emanuel?“ spurgte Søsteren og betragtede ham atter med et bekymret forskende Blik.

„Aa, det har ingenting at sige. Det var vel Rejsen, tænker jeg, . . . og de ny Omgivelser maaske.